

POSTANOWIENIE

28 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 28 stycznia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa J.Ł.
przeciwko Ś. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Ś. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 12 kwietnia 2023 r., V ACa 293/20,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(A.T.)

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o pierwszą i czwartą z wyżej wskazanych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (zob. postanowienia SN: z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, z 3 lutego 2012 r., I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. m.in. postanowienia SN: z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 i z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie SN z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Wszystkie argumenty skarżącej zmierzają do zakwestionowania zobowiązania wekslowego wobec posiadacza weksla – art. 17 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe, tekst jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 282. Zgodnie z tym przepisem, osoby, przeciw którym dochodzi się praw z wekslu, nie mogą wobec posiadacza zasłaniać się zarzutami, opartymi na swych stosunkach osobistych z wystawcą lub z posiadaczami poprzednimi, chyba że posiadacz, nabywając weksel, działał świadomie na szkodę dłużnika. Skarżąca w ramach podnoszonych przez nią zagadnień prawnych kwestionuje zobowiązanie wekslowe od strony konstytucyjnoprawnej, nieważności czynności prawnej z art. 58 k.c., a także od strony dowodowej. Z kolei oczywiste uzasadnienie skargi wiązała z naruszeniem zasad rzetelnego procesu.

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje ani o występowaniu istotnych zagadnień prawnych, ani o oczywistej zasadności skargi. Okoliczności wskazane przez skarżącą nie usprawiedliwiają takiej oceny. Jest wręcz przeciwnie. Należy zwrócić uwagę na to, że w toku postępowania skarżąca nie wykazała warunku podniesienia zarzutów wekslowych, o którym mowa w art. 17 Prawa wekslowego, tj. tego, iż posiadacz, nabywając weksel, działał świadomie na szkodę dłużnika. Jak to zasadnie ujął Sąd drugiej instancji, skarżąca nie wykazała celowego działania i złej wiary powoda. Czyny to wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania bezzasadnym. Ustawodawca wyraźnie zastrzegł w art. 398¹³ § 2 k.p.c., że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia; ponadto podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), zaś wobec tego, że Sąd Najwyższy nie jest więc sądem faktu, przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania muszą być osadzone na okolicznościach faktycznych ustalonych przez Sąd drugiej instancji.

Mając powyższe na uwadze, nie można przyjąć, że powołane przez skarżącą przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Grzegorz Misiurek

(M.M.)

[SOP]